

Na tussenarrest
d.d. 28 mei 2014 EEX-

v

Repertoriumnummer e
r
Datum van uitspraak o 19 april 2017 r
Rolnummer d 2013/AR/2907 e

e

ning

Hof van beroep Gent

Arrest

twaaalfde bis kamer

Aangeboden op 21 APR. 2017

Niet te registreren

2013/AR/2907 - In de zaak van:

D. BVBA,

met maatschappelijke zetel te [adres, BELGIË], ingeschreven met KSO-nummer [...],
hebbende als raadsman mr. [...] **en** mr. [...], beiden advocaat te [adres]

tegen

S.B., vennootschap naar Frans recht,

met maatschappelijke zetel te [adres], Frankrijk, ingeschreven in de R.C.S. te Parijs onder
nummer [...],

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. [...], advocaat te [adres]

4

wijst het hof het volgend arrest:

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van dit hof op 18 november 2013, stelde D. BVBA (hierna "D. BVBA" genoemd) hoger beroep in tegen het vonnis dat op 18 oktober 2013 tussen partijen gewezen werd door de rechtbank van koophandel te Gent, eerste kamer.

De partijen werden gehoord in openbare terechtzitting in hun middelen. Het hof heeft kennis genomen van hun conclusies en heeft de door hen neergelegde stukken ingezien.

1. Antecedenten

1. In het tussenarrest van 28 mei 2014 heeft het hof het voorwerp uiteengezet van de oorspronkelijke vordering van de vennootschap naar Frans recht S.B. (hierna "S.B." genoemd), ingeleid bij dagvaarding van 25 maart 2013, evenals de uitspraak d.d. 5 april 2013 van de rechtbank van koophandel te Gent, waarbij D. BVBA veroordeeld werd tot betaling aan S.B. van 96.556,50 EUR en de zaak voor het overige naar een latere zitting werd verwezen.

Het hof maakte bovendien melding van de resterende vordering van S.B. na dit tussenvonnissen, van de afwijzing, minstens het verzoek tot herleiding daarvan door D. BVBA en van haar tegenvordering. Het vatte de belangrijkste overwegingen van de partijen samen.

Verder werd in het tussenarrest het niet bestreden vonnis d.d. 6 september 2013 vermeld, waarbij de debatten heropend werden met het oog op de neerlegging van een stuk.

Het hof gaf de uitspraak weer van het bestreden vonnis van 18 oktober 2013 en de belangrijkste overwegingen waarop ze steunde, evenals het voorwerp van het hoger beroep van D. BVBA, de verzoeken van S.B. en D. BVBA op grond van het toenmalige artikel 19, tweede lid, van het gerechtelijk wetboek (thans artikel 19, derde lid, Ger.W.) en hun wederzijdse standpunten daaromtrent.

Het hof verklaarde het hoger beroep van D. BVBA tegen het vonnis van 18 oktober 2013 ontvankelijk.

Het wees de vordering van S.B. op grond van artikel 19, tweede lid Ger.W. af, die ertoe strekte dat D. BVBA veroordeeld werd om het saldo van 31.884,50 EUR, meer de moratoire intrest aan 8% per jaar op 128.441,00 EUR vanaf 11 maart 2013 tot de dag van het tussen te komen arrest, op een speciaal daartoe geopende bankrekening bij de deposito- en consignatiekas te consigneren op straffe van een dwangsom van 2.500,00 EUR per dag vertraging. Ook de vordering van D. BVBA op grond van artikel 19, tweede lid Ger.W., er toe strekkend dat aan S.B. bevolen werd een voor eensluidend verklaard uittreksel uit haar boekhouding voor te leggen, waaruit bleek hoeveel producten voor de Wereldbekercampagne Brazilië van de *Rode Duivels* S.B. verkocht aan andere klanten dan D. BVBA vanaf 2010 tot en met 30 april 2014, wees het hof af. Het hield de uitspraak over de grond van de zaak en over de kosten aan.

2. Uiteindelijk vordert D. BVBA dat het hof het aanvankelijk en incidenteel hoger beroep ontvankelijk en gegrond verklaart. Zij vordert dat het hof de tussenvonnissen van 5 april 2013 en 18 oktober 2013 teniet doet en, opnieuw recht doende, de initiële hoofdvordering van S.B. tegen D. BVBA in betaling van een factuur van 128.441,00 EUR slechts gegrond verklaart voor 86.166,65 EUR en het meer gevorderde als ongegrond afwijst. Zij vordert dat S.B. veroordeeld wordt om aan haar 10.389,95 EUR terug te betalen en alle kosten ten laste te leggen van S.B. omdat zij geweigerd heeft duidelijkheid te scheppen over haar vordering. Vervolgens vordert D. BVBA dat het hof de zaak evoceert in toepassing van artikel 1068 Ger.W., akte verleent van de uitbreiding van haar eis in toepassing van 807 Ger.W. en deze tegeneis ontvankelijk en gegrond verklaart.

Zij vordert de veroordeling van S.B. tot betaling van een provisionele schadevergoeding van 1,00 EUR wegens schending van haar exclusiviteit, minstens wegens de weigering om aan haar te verkopen en te leveren, en voor zover zou worden geoordeeld dat S.B. de distributieovereenkomst eenzijdig en voortijdig heeft beëindigd, wegens deze voortijdige beëindiging, dit alles meer de vergoedende intrest aan de wettelijke intrestvoet vanaf 12 februari 2013 tot de datum van het instellen van de vordering, alsook de gerechtelijke intrest vanaf de datum van het instellen van de vordering tot de datum van algehele betaling. Zij vordert dat een gerechtsdeskundige wordt aangesteld om advies uit te brengen over de begroting van de door haar geleden schade en dat het hof de overige vorderingen van SB2M afwijst als ongegrond. Ten slotte vordert D. BVBA dat S.B. veroordeeld wordt

alle kosten van het geding, met inbegrip van de wettelijk te indexerende rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 12.000,00 EUR.

2.1. D. BVBA stelt dat zij ingevolge een mondeling akkoord van begin augustus 2010 met S.B. aangesteld werd als exclusieve distributeur van de producten van het merk X. in België. Zij betoogt dat dit blijkt uit de vermelding op de website van X., uit het feit dat zij de Belgische website van X. exclusief beheerde en uit de vaststelling dat S.B. alle aanvragen voor aankoop van producten doorstuurde naar D. BVBA. Zij verklaart dat S.B. de exclusieve samenwerking met haar bevestigde met een e-mailbericht van 26 juli 2012 en tevens de oprichting van een *828 website* aankondigde, waarbij alle daardoor gecreëerde relaties naar D. BVBA zouden doorgestuurd worden.

Volgens D. BVBA liep de relatie tussen de partijen evenwel moeilijk. Zij stelt dat dit meer bepaald te maken had met een problematisch verloop van bestellingen, leveringen en facturatie enerzijds en met de bedenkelijke kwaliteit van de geleverde goederen anderzijds.

Zij stelt bovendien dat zij meer en meer geconfronteerd werd met misbruik van machtspositie door S.B.. Meer bepaald verwijt zij S.B. schending van haar exclusiviteit en afwerving van cliënteel, weigering van door haar geplaatste bestellingen, het opleggen van vaste wederverkooprijzen en het niet nakomen van toegezegde marktondersteuning. Bovendien stelt zij dat S.B. eenzijdig gewijzigde verkoopsvoorwaarden oplegde. D. BVBA betoogt dat S.B. ten onrechte de discussie herleidt tot de problematiek van de factuur van 13 december 2012 van 128.690,40 EUR, die herhaaldelijk werd betwist. Zij eist dat een afrekening wordt gemaakt van alle facturen en creditnota's. Zij stelt dat op basis daarvan en na compensatie van de wederzijdse vorderingen, er een saldo is in haar voordeel van 10.389,95 EUR. Zij betoogt dat zij S.B. herhaaldelijk mondeling en schriftelijk heeft aangesproken over haar incorrecte houding en haar uiteindelijk op 11 maart 2013 en 15 april 2013 in gebreke heeft gesteld, doch dat S.B. volhard heeft in haar eenzijdig gewijzigd verkoopbeleid en in de herhaalde schending van de exclusieve distributie. Zij verklaart daarom bij aangetekende brief d.d. 23 augustus 2013 de eenzijdige en voortijdige beëindiging vastgesteld te hebben van de overeenkomst en S.B. in gebreke te hebben gesteld voor de geleden schade. D. BVBA stelt dat, nadat S.B. op 2 september 2013 te kennen had gegeven de commerciële samenwerking te willen verder zetten, zij aan klanten een commerciële mailing zond om rechtstreeks met haar te werken. Zij wijst erop dat minnelijke onderhandelingen, die gevoerd werden tijdens het geding, niet tot een akkoord hebben geleid.

2.2. In rechte betoogt D. BVBA dat haar *incidenteel* beroep tegen het vonnis van 5 april 2013 ontvankelijk is, aangezien de beide veroordelingen (van 5 april 2013 en 18 oktober 2013) betrekking hebben op dezelfde facturen en derhalve samen moeten worden gezien.

Zij acht de eerste rechter en in hoger beroep dit hof bevoegd om kennis te nemen van haar tegeneis, aangezien de exceptie daaromtrent volgens haar niet voor het eerst kan tegengeworpen worden in hoger beroep. Zij wijst er bovendien op dat deze bevoegdheid ook voortspuit uit de bepaling van artikel 6 van de EEX-Verordening. Zij merkt ten slotte op dat het hof, gelet op de devolutieve werking van het hoger beroep, kennis kan nemen van deze punten waarover nog niet werd geoordeeld door de eerste rechter.

Ten gronde argumenteert D. BVBA dat zij een exclusieve distributieovereenkomst had met S.B., die onderworpen was aan het Belgisch recht en zich uitstreckte over de Benelux. Zij stelt dat S.B. haar exclusiviteit heeft geschonden, zodat zij recht heeft op de door haar gevorderde vergoeding. Minstens is volgens haar sprake van een (gewone) distributieovereenkomst en heeft S.B. ten onrechte geweigerd bestelde goederen te leveren. Ook op die grond meent zij aanspraak te kunnen maken op de door haar gevorderde schadevergoeding. Vervolgens vordert zij ook vergoeding wegens de eenzijdige beëindiging door S.B. van de exclusieve distributieovereenkomst.

Zij meent dat niet voldaan is de voorwaarden voor kapitalisatie van de door S.B. gevorderde intresten.

3. S.B. vordert dat het hof het incidenteel beroep van D. BVBA tegen het vonnis van 5 april 2013 onontvankelijk verklaart en zich onbevoegd verklaart om kennis te nemen van de tegenvordering van D. BVBA. Ten gronde vordert zij dat het hof het hoger beroep van D. BVBA, voor wat de hervorming van het bestreden vonnis betreft, ongegrond verklaart en dienvolgens:

- D. BVBA veroordeelt om haar het resterend saldo van 31.884,50 EUR te betalen, meer de moratoire intresten aan 8% per jaar op 128.442,00 EUR vanaf 11 maart 2013 - als gerechtelijke moratoire intresten vanaf de dagvaarding - tot de dag van de algehele betaling;
- voor recht zegt dat de intresten overeenkomstig artikel 1154 B.W. dienen te worden gekapitaliseerd op het verschil tussen het bedrag van 128.411,00 EUR (in hoofdsom en intresten) en 96.556,50 EUR te rekenen overeenkomstig artikel 1254 B.W., op 25 april 2015 en 25 april 2016.

S.B. vordert dat D. BVBA in ieder geval wordt veroordeeld tot de kosten van het geding, waaronder 7.700,00 EUR rechtsplegingsvergoeding.

3.1. Volgens S.B. zijn er tussen partijen onderhandelingen geweest in verband met een eventuele exclusieve distributieovereenkomst, doch hebben deze onderhandelingen niet geleid tot een effectieve overeenkomst. Zij stelt dat D. BVBA enerzijds naliet een aanzienlijke factuur in verband met de levering van aan voetbal gerelateerde sportartikelen te betalen en anderzijds op ongeoorloofde wijze gebruik maakte van het merk X. voor marketingdoeleinden.

Wat de factuur d.d. 13 december 2012 betreft, die het voorwerp uitmaakt van de hoofdvordering, wijst S.B. erop dat zij betrekking had op 5.160 voetbaltruien van de *Rode Duivels*. Zij verklaart deze factuur om commerciële redenen herleid te hebben van 128.690,40 EUR naar 128.441,00 EUR omdat er volgens D. BVBA zes stuks, en volgens de gedetailleerde paklijst vijf stuks te kort waren en een betalingstermijn van 60 dagen te hebben toegekend.

3.2. S.B. acht het hoger beroep van D. BVBA tegen het vonnis van 5 april 2013 onontvankelijk. Zij meent dat het hof geen internationale rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de tegenvordering. Zij stelt dat, op basis van artikel 4.1.a) Verordening 593/2008/EG van 17 juni 2008 van het Europees Parlement en de Raad inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst, bij gebrek aan rechtskeuze een overeenkomst strekkende tot verkoop van roerende zaken beheerst wordt door het recht van het land waar de verkoper zijn gewone verblijfplaats heeft. Zij stelt vast dat de vordering van D. BVBA blijkens haar beroepsakte strekt tot veroordeling van betaling van een schadevergoeding wegens winstderving en derhalve voor een ander schade, dan deze voorzien in de Belgische concessiewet. Onder verwijzing naar artikel 7.1.a) en b) van de Verordening EU 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, argumenteert S.B. 'dat de verplichting die in haren hoofde zou ontstaan om een winstderving te betalen, een autonome verplichting is, die verschilt van de schade voorzien in de Belgische concessiewet en uitgevoerd moet worden op de maatschappelijke zetel van S.B. in Frankrijk. Zij betoogt voorts dat haar commerciële betrekkingen met D. BVBA beheerst werden door het Frans recht, met rechtsmacht voor de rechtbanken in Parijs.

S.B. betwist dat er een concessieovereenkomst bestaan heeft. Zij stelt dat enkel sprake was van opeenvolgende koopverkoopovereenkomst en betoogt dat het loutere feit dat D. BVBA een belangrijke verdeler of voortverkoper is geweest, niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een exclusieve distributieovereenkomst in de zin van de alleenverkoopwet. Zij stelt dat de door D. BVBA voorgelegde e-mailberichten kaderen in de gevoerde onderhandelingen, die niet tot een overeenkomst hebben geleid. Zij spreekt tegen dat zij op onrechtmatige wijze leveringen zou geweigerd hebben. Zij stelt dat, wanneer een bestelling niet kon doorgaan, dit was omdat een valse bestelbon was opgesteld en omdat de algemene voorwaarden niet ondertekend teruggestuurd waren. Zij merkt verder op dat D. BVBA in haar beroepsakte allerhande facturen en bedragen betwistte, wat zij in conclusies niet meer deed. In verband met de factuur van 13 december 2012, wijst S.B. erop dat volgens de gedetailleerde paklijst slechts vijf truitjes ontbraken en geen zes. Zij stelt vast dat D. BVBA met betrekking tot de som van 872,90 EUR, die volgens haar in mindering zou dienen gebracht te worden van de verschuldigde som, nog steeds nalaat aan te geven waarop deze bewering slaat. Vervolgens benadrukt S.B. dat zij twee creditnota's van 8.334,40 EUR en 17.954,80 EUR, in tegenstelling tot wat D. BVBA voorhoudt, wel degelijk verrekend heeft. Zij meent dat er geen reden is om bijkomende stukken voor te leggen en dat voldaan is aan de voorwaarden voor kapitalisatie van de intresten.

II. Beoordeling

1. In het tussenarrest van 28 mei 2014 heeft het hof het hoger beroep van D. BVBA tegen het vonnis van 18 oktober 2013 reeds ontvankelijk verklaard.

In haar conclusie, neergelegd op 4 december 2015, verklaarde D. BVBA "*incidenteel beroep*" in te stellen tegen het tussenvonnis van 5 april 2013, waarbij zij veroordeeld werd tot betaling van een provisioneel bedrag van 96.556,50 EUR.

Artikel 1054 van het gerechtelijk wetboek bepaalt dat *de gedaagde in hoger beroep* te allen tijde incidenteel hoger beroep kan instellen tegen alle partijen die in het geding zijn voor de rechter in hoger beroep. Een gedaagde in hoger beroep is een partij *tegen wie* een principaal of incidenteel hoger beroep werd ingesteld (vgl. Cass. 6 november 2009, Pas. 2009, 2527).

D. BVBA stelde haar principaal hoger beroep aanvankelijk alleen tegen het vonnis van 18 oktober 2013. S.B. stelde evenmin hoger beroep in tegen het vonnis van 5 april 2013. D. BVBA kon op haar beurt daartegen geen incidenteel beroep instellen. Zij was immers geen geïntimeerde. Als partij in het geding kon D. BVBA *in beginsel* ten aanzien van een andere partij in het geding wel een *principaal* hoger beroep instellen bij conclusie (artikel 1056,4° Ger.W.). Om ontvankelijk te zijn, diende dit principaal hoger beroep evenwel ingesteld te worden binnen de termijn van één maand, te rekenen vanaf de betekening van het vonnis (art. 1051 Ger.W.). Aangezien het tussenvonnis van 5 april 2013 op 19 april 2013 op verzoek van S.B. aan D. BVBA betekend werd en tegen dit vonnis pas hoger beroep werd ingesteld met de conclusie, neergelegd op 4 december 2015, is dit hoger beroep laattijdig en bijgevolg niet ontvankelijk.

2. De vordering van S.B. vloeit voort uit een bestelling d.d. 28 augustus 2012 door D. BVBA van voetbaltruien, die replica's zijn van de uitrusting, gebruikt door de *Rode Duivels* in hun thuiswedstrijden. Zij stelde daarvoor op 13 december 2012 een factuur op van 128.690,40 EUR.

2.1. Wanneer D. BVBA op 20 december 2012 bijkomend 5000 "*Rode Duivels*" truitjes bij S.B. bestelde, antwoordde deze dat zij betaling verwachtte van de eerste levering, waarvan zij daags voordien de aangepaste factuur had overgemaakt. D. BVBA reageerde in een schrijven van 21 december 2012 dat de levering van 14 december 2012 (die op 13 december 2012) gefactureerd was, pas betaalbaar was op 60 dagen. Bovendien vroeg zij aan S.B. om de factuur aan te passen voor zes ontbrekende stukken. Zij verklaarde slechts 5.154 stuks ontvangen te hebben in plaats van 5.160.

2.2. S.B. stelde dat slechts 5 stuks ontbraken en maakte op 10 januari 2013 een creditnota op van 124,70 EUR. Zij drong uiteindelijk aan op betaling tegen 28 februari 2013.

2.3. Alhoewel er voor het overige geen betwisting was vanwege D. BVBA over de levering, noch over de kwaliteit van de goederen, noch over de aangerekende prijs, betaalde zij de factuur niet. S.B. stelde bij aangetekende brief van 11 maart 2013 D. BVBA in gebreke om 128.441,00 EUR te betalen. In een brief van dezelfde datum aan S.B. verklaarde D. BVBA, wat de betaling betrof van deze factuur, nog altijd te wachten op de afgifte van de juiste documenten. Met een e-mailbericht van 15 maart 2013 maakte D. BVBA dan een rekeninguittreksel over aan S.B., waaruit volgens haar bleek dat van het (oorspronkelijk) factuurbedrag van 128.690,40 EUR, een som van 32.133,90 EUR in mindering diende gebracht te worden. Deze som bestond uit vijf posten, waaromtrent S.B. dezelfde dag een repliek heeft geformuleerd.

2.3.1. Vooreerst bleef D. BVBA bij haar standpunt dat zes stuks te weinig waren geleverd, zodat 149,64 EUR in mindering diende gebracht te worden van het oorspronkelijk factuurbedrag, in plaats van 124,70 EUR, zoals S.B. had gedaan. S.B. wees er terecht op dat het totaal aantal geleverde goederen volgens de gecorrigeerde paklijst zoals Dina Sport ze zelf had overgemaakt ($520 + 1040 + 1557 + 1495 + 63 + 480 =$) 5155 was en niet 5154.

2.3.2. Vervolgens argumenteerde D. BVBA dat een creditnota diende opgesteld te worden voor 40 truien in de uitrusting voor uitwedstrijden of 997,60 EUR. S.B. merkte op dat de litigieuze factuur van 13 december 2012 uitsluitend betrekking had op truien voor thuiswedstrijden. Zij verzocht aan D. BVBA mee te delen op welke factuur en paklijst deze opmerking betrekking had. Zij kreeg daarop geen antwoord.

In haar conclusie, neergelegd op 27 juni 2013 voor de eerste rechter, herleidde D. BVBA dit bedrag tot 872,90 EUR. Zij verwees naar een e-mailbericht van 9 maart 2012, waarin S.B. haar zou beloofd hebben haar gratis 35 truitjes met *de uitrusting van de Rode Duivels op verplaatsing* te zullen geven. Dit e-mailbericht ligt niet voor. Zeven andere truitjes, waarvan S.B. volgens dit e-mailbericht eveneens de levering zou beloofd hebben, zouden zijn afgegeven, maar niet de 35 andere. Feit is dat, naast de voormelde e-mail van 9 maart 2012, evenmin een ander stuk voorligt, waaruit blijkt dat D. BVBA op enig nuttig ogenblik de afgifte van deze 35 truitjes zou gevraagd hebben. D. BVBA bewijst deze aanspraak dan ook niet.

2.3.3. Verder verklaarde D. BVBA nog 1.113,60 EUR tegoed te hebben op grond van een factuur 20123244 van 31 augustus 2012 en 3.583,86 EUR op grond van een factuur 20123262 van 14 september 2012. S.B. wees erop dat D. BVBA deze som in mindering gebracht heeft van het factuurbedrag van 132.383,94 EUR dat zij verschuldigd was op grond van een factuur 2012-07-1198, waarvan zij slechts 127.686,48 EUR betaalde. Ook dit heeft D. BVBA niet weerlegd, noch tegengesproken. Zij gaf in haar conclusie, neergelegd op 27 juni 2013 voor de eerste rechter, integendeel toe dat deze facturen betaald zijn geworden.

2.3.4. Vervolgens stelde D. BVBA dat zij nog een tegoed had op basis van creditnota's 2012-12-1601 van 17.954,80 EUR en 2012-12-1602 van 8.334,40 EUR. S.B. merkte in dit verband op dat deze bedragen in mindering gebracht werden van de facturen 2011-07-1018 en 2011-11-1063. Opnieuw werd dit door D. BVBA niet weerlegd.

In haar conclusie, neergelegd op 27 juni 2013 voor de eerste rechter, merkte D. BVBA dan op dat S.B. noch deze facturen, noch het bewijs van verrekening voorlegde. Het hof stelt vast dat D. BVBA zelf de factuur 2011-07-1018 voorlegt als haar stuk genummerd 63 a).11.4. Bovendien blijkt uit haar eigen afrekening "*overzicht per factuur*", die zij voorlegt als haar stavingstuk stuk 63a) I.B. dat op deze factuur de creditnota 2012-12-1602 verrekend werd voor het volledige bedrag van 8.334,40 EUR. Diezelfde afrekening van Dina Sport vermeldt bovendien dat de creditnota 2012-12-1601 voor zijn volledig bedrag van 17.954,80 EUR in mindering gebracht werd van de factuur 2012-12-1083. Volgens de afrekening die S.B. voorlegt als haar stuk 10, zou op de creditnota 2012-12-1601 nog een tegoed zijn in het voordeel van D. BVBA van 3.685,17 EUR.

2.3.5. S.B. kende bovendien nog een korting van 2% toe aan D. BVBA wegens contante betaling van een factuur 2013-02-1053. Dit tegoed, voor een bedrag van 1.989,50 EUR, samen met het voormelde saldo in haar voordeel van 3.685,17 EUR, bedraagt minder dan de factuur 2011-11-1063 van 11.549,00 EUR, die niet het voorwerp is geweest van enig protest en waarvan D. BVBA evenmin aantoonde ze betaald te hebben.

2.3.6. Waar D. BVBA nog een creditnota vroeg voor de levering van voetballen of T-shirts, verklaarde S.B. daarvan niet op de hoogte te zijn geweest en geen goederen teruggekregen te hebben. D. BVBA levert geen bewijs van de gegrondheid van haar aanspraak terzake.

2.3.7. S.B. kwam op basis van hetgeen voorafgaat tot een afrekening met een saldo in haar voordeel van 134.440,03 EUR (stuk 10 van S.B.). Het volledige bedrag van de factuur d.d. 13 december 2012, onder aftrek van de creditnota van 10 januari 2013, of 128.441,00 EUR bleef aldus verschuldigd.

2.4. In een e-mailbericht van 20 maart 2013 drong S.B. nogmaals aan op betaling van deze factuur. Uit het gebrek aan verdere concrete reactie kon aldus een vermoeden afgeleid worden dat D. BVBA instemde met de verantwoording die S.B. gegeven had in de reactie op het e-mailbericht d.d. 15 maart 2013.

2.5. Pas voor het eerst bij brief van 17 maart 2014 maakte D. BVBA een nieuwe afrekening over, waarbij zij tot het besluit kwam dat zij met de betaling van het bedrag van 96.556,50 EUR, waartoe zij veroordeeld was bij het tussenvonnis van 5 april 2013, reeds 10.389,95 EUR teveel betaald had.

2.5.1. Volgens deze afrekening had S.B. nog een tegoed van 42.937,93 EUR, namelijk 32.009,20 EUR op grond van de factuur d.d. 13 december 2012, die het voorwerp uitmaakt van haar vordering, 6.231,27 EUR op basis van een factuur van 27 juli 2011 en van 4.697,46 EUR op grond van een factuur van 10 juli 2012. Daartegenover stelde Dina Sport evenwel een schuld van 53.327,78 EUR. Zij onderscheidde daarbij 11 verschillende posten, gaande van minieme correcties (0,02 EUR, 0,90 EUR, 9,00 EUR,) tot bedragen van 17.940,00 EUR en 28.500,00 EUR.

2.5.2. Het bedrag van 17.940,00 EUR betreft (het grootste deel van) de creditnota 2012-12-1601. Er valt niet in te zien op welke grond D. BVBA dit als een resterend tegoed op S.B. kan beschouwen, nu uit haar eigen overzicht (dat zij voorlegt als haar stavingstuk 63 a) I.B.) blijkt dat deze creditnota verrekend werd met de factuur 2011-12-1083.

2.5.3. Vervolgens meent D. BVBA onder meer aanspraak te kunnen maken op betaling van een factuur 020131187 d.d. 13 april 2013 van 28.500,00 EUR. Met deze factuur, die dateert van na het vonnis, waarbij zij veroordeeld werd tot betaling van 96.556,50 EUR, rekent zij schadevergoeding aan wegens het feit dat zij van S.B. geen tickets ontving voor de wedstrijden van de Belgische nationale voetbalploeg tegen Slowakije en Macedonië. Daarmee worden derhalve geen leveringen of diensten aangerekend, die de primaire verbintenissen vormen van een overeenkomst, maar schadevergoeding, die hoogstens een secundaire verbintenis kan vormen uit een overeenkomst. Uit de omstandigheid dat deze factuur niet of niet tijdig zou geprotesteerd zijn, zou D. BVBA geen feitelijk vermoeden kunnen putten van de instemming ermee door S.B.. Bovendien toont D. BVBA niet aan dat er een verbintenis bestond van S.B. om deze tickets af te leveren. Hierna wordt (onder 11.13.3) vastgesteld dat dit niet het geval is.

2.5.4. Onverminderd de vaststelling dat ook andere aanspraken van D. BVBA die in haar overzicht van 17 maart 2014 vermeld zijn, ongegrond voorkomen - dit is met name het geval voor de daar vermelde som van 24,95 EUR wegens het zesde truitje dat volgens haar ontbrak bij de levering, die het voorwerp is van de factuur waarvan S.B. betaling vordert - heeft het feit dat D. BVBA in elk geval geen recht heeft op de voormelde som van $(17.940 + 28.500 =) 46.440,00$ EUR tot gevolg dat er, ook volgens dit overzicht d.d. 17 maart 2014, na de betaling van 96.556,50 EUR, nog minstens een saldo overblijft in het voordeel van S.B. van $(42.937,93 \text{ EUR} - [53.327,78 - 46.440] =) 6.887,78 \text{ EUR} = 36.050,15 \text{ EUR}$. Dit is nog altijd ruimschoots meer dan het door S.B. gevorderde en door de eerste rechter toegekende saldo van 31.884,50 EUR. D. BVBA kon zich dan ook niet verschuilen achter een beweerde onduidelijkheid over de vordering van S.B. om na te laten de factuur van 13 december 2012 te betalen, waarop de hoofdvordering betrekking heeft.

2.6. Uit de voorgaande overwegingen volgt dat het hoger beroep van D. BVBA tegen het bestreden vonnis ongegrond is. Er is geen noodzaak om voorafgaand aan de uitspraak ten gronde in verband met deze hoofdvordering onderzoeksmaatregelen te bevelen, nu het hof

voldoende voorgelicht is aan de hand van de uiteenzetting van de partijen en de voorliggende stukken.

3. Door de (verruimde) devolutieve werking van het hoger beroep wordt het geschil definitief onttrokken aan de rechter in eerste aanleg en overgeheveld naar de appelrechter, die uitspraak moet doen over de geschilpunten waarover de eerste rechter nog geen uitspraak had gedaan (artikel 1068, eerste lid Ger.W.). De appelrechter verwijst de zaak alleen dan naar de eerste rechter indien hij, zelfs gedeeltelijk, een in het aangevochten vonnis bevolen onderzoeksmaatregel bevestigt (artikel 1068, tweede lid Ger.W.). In het voorliggende geval heeft de eerste rechter geen onderzoeksmaatregel bevolen, doch de zaak naar de bijzondere rol verzonden omdat de tegenvordering niet in staat van wijzen was. Het hof dient zich derhalve uit te spreken over de geschilpunten, waarover de eerste rechter nog geen uitspraak had gedaan.

4. De ongegrondheid van het hoger beroep impliceert meteen dat de eis van D. BVBA tot terugbetaling van reeds betaalde sommen in uitvoering van het vonnis van 5 april 2013, dient afgewezen te worden.

5. S.B. vordert, boven de sommen die haar werden toegekend met de vonnissen van 5 april 2013 en 18 oktober 2013, dat het hof voor recht zegt dat de intresten overeenkomstig artikel 1154 B.W. dienen te worden gekapitaliseerd *"op het verschil tussen het bedrag van 128.411,00 EUR (in hoofdsom en intresten) en 96.556,50 EUR te rekenen overeenkomstig artikel 1254 B.W., op 25 april 2015 en 25 april 2016."*

5.1. Anatocisme is verboden, behalve indien cumulatief voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 1154 B.W." Deze bepaling is van openbare orde. Opdat intresten van kapitalen intrest zouden kunnen opbrengen, dienen ze vervallen te zijn. Bovendien moeten deze intresten voor een jaar verschuldigd zijn of m.a.w. een geheel jaar gelopen hebben. Tenslotte moet de kapitalisatie bedongen zijn in een bijzondere overeenkomst of in een specifiek op de kapitalisatie gerichte gerechtelijke aanmaning. Deze gerechtelijke aanmaning kan opgenomen zijn in een conclusie. Zij heeft alleen uitwerking voor de op dat ogenblik minstens gedurende een jaar vervallen intresten. Vereist is bovendien dat de overeenkomst of de aanmaning vernieuwd wordt en betrekking heeft op nieuw vervallen intresten, die tenminste over een geheel jaar verschuldigd zijn. De omstandigheid dat de vordering betwist is of dat het vonnis waarbij zij toegekend werd, niet uitvoerbaar bij voorraad was, belet niet dat de intresten kunnen gekapitaliseerd worden, wanneer voldaan is aan de voormelde voorwaarden.

5.2. De moratoire intresten op 128.441,00 EUR aan de rentevoet van 8% per jaar waren vanaf 11 maart 2011 verschuldigd. Ingevolge het tussenvonniss van 5 april 2013 betaalde D. BVBA op 24 april 2013 de som van 96.556,50 EUR. Rekening gehouden daarmee en gelet op artikel 1254 B.W. bedroeg het saldo in hoofdsom na deze betaling 33.151,32 EUR, namelijk:

hoofdsom:	128.441,00 EUR
intresten aan 8% per jaar op 128.441,00 EUR van 11 maart 2013 tot en met 24 april 2013:	1.266,82 EUR
betaling van 24 april 2013:	<u>- 96.556,50 EUR</u>
	33.151,32 EUR

S.B. heeft voor het eerst in haar conclusie, neergelegd op 7 september 2015 de kapitalisatie van de intresten gevorderd. Op dat ogenblik waren conclusies vervallen over een periode van meer dan één jaar. S.B. kan evenwel niet bijgetreden worden, waar zij de kapitalisatie vordert vanaf 25 april 2015. De kapitalisatie kan pas intreden op het ogenblik van de gerechtelijke aanmaning, in dit geval dus op 7 september 2015. Op dat ogenblik waren intresten vervallen op 33.151,32 EUR voor een bedrag van 6.292,40 EUR. Deze intresten dienen gevoegd te worden bij de hoofdsom van 33.151,32 EUR, zodat vanaf 8 september 2015 intresten aan 8% per jaar verschuldigd waren op 39.443,72 EUR.

5.3. In haar conclusie, neergelegd op 6 april 2016, heeft S.B. opnieuw de kapitalisatie van de intresten gevorderd. Op dat ogenblik waren evenwel geen bijkomende intresten vervallen over een jaar. Dit was evenmin het geval op het ogenblik van de neerlegging van haar conclusie op 5 september 2016.

5.4. In haar conclusie, neergelegd op 1 februari 2017, vorderde S.B. opnieuw de kapitalisatie van de intresten. Op dat ogenblik waren intresten vervallen over meer dan één jaar. Deze intresten, berekend op 39.443,72 EUR over een periode van 8 september 2015 tot 1 februari 2017, bedroegen 4.426,35 EUR. Dit brengt de hoofdsom op $(39.443,72 + 4.426,35 =) 43.870,07$ EUR.

6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het bedrag van de veroordeling van D. BVBA, zoals bepaald in het bestreden vonnis van 18 oktober 2013, gebracht dient te worden op 43.870,07 EUR, vermeerderd met de moratoire intresten aan 8% per jaar vanaf 2 februari 2017 tot de datum van betaling.

7. D. BVBA vordert bij tegeneis de veroordeling van S.B. om schadevergoeding te betalen wegens schending van de exclusieve distributieovereenkomst die volgens haar tussen partijen bestaan heeft en wegens de beëindiging daarvan.

Het is de stelling van S.B. dat de eerste rechter, en in hoger beroep dit hof, "*onbevoegd zijn*" om kennis te nemen van deze tegenvordering. Zij preciseert dat enkel de Franse rechtbanken daarover kunnen oordelen en betwist aldus de internationale rechtsmacht van de Belgische rechtbanken.

7.1. De vraag welke rechter kan oordelen over het geschil dat zijn oorsprong vindt in het commercieel contract tussen een Belgische vennootschap met zetel in België en een Franse vennootschap met zetel in Frankrijk en dat werd ingeleid met een dagvaarding van 25 maart 2013, dient beslecht te worden overeenkomstig de op dat ogenblik geldende Verordening (EG) 44/2001 van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB L, 16 januari 2001, afl. L.12,1), de zogenaamde EEX-Verordening of Brussel-I-Verordening.

7.2. Volgens artikel 2.1 van de EEX-Verordening worden zij die woonplaats hebben op het grondgebied van een lidstaat, ongeacht hun nationaliteit, opgeroepen voor de gerechten van die lidstaat. Zij kunnen slechts voor de rechtbanken van een andere lidstaat worden opgeroepen op één van de gronden, aangehaald in de artikelen 5 tot en met 24 van de EEX-Verordening (art. 3.1 EEX-Verordening).

7.3. Een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, kan worden opgeroepen, ten aanzien van een tegenvordering die voortspruit uit de overeenkomst of uit een rechtsfeit waarop de oorspronkelijke vordering gegrond is, voor het gerecht waar deze laatste aanhangig is (artikel 6.3. EEX-Verordening).

De hoofdvordering van S.B. strekte blijkens haar dagvaarding tot betaling van een factuur voor goederen die D. BVBA bij haar besteld had als verdeler van sportartikelen van het merk X., die S.B. commercialiseerde en waarvan zij de licentiehoudster was. De tegenvordering van D. BVBA strekt ertoe schadevergoeding te bekomen wegens schending en beëindiging van de overeenkomst die zij als verdeler had met S.B.. Zij kon bijgevolg op grond van artikel 6.3 EEX-Verordening deze vordering stellen voor de rechtbank, waarvoor de hoofdvordering aanhangig was.

7.2. Art. 24 van de EEX-Verordening bepaalt dat het gerecht van een lidstaat waarvoor de verweerder verschijnt bevoegd is, tenzij de verschijning tot doel heeft de bevoegdheid te betwisten of er een ander gerecht bestaat dat krachtens art. 22 bij uitsluiting bevoegd is. Dit betekent dat de betwisting over de rechtsmacht *in limine litis* of vóór elk ander verweer moet worden opgeworpen, dit is in de eerste conclusie die de verwerende partij neerlegt.

D. BVBA stelde haar tegenvordering wegens tekortkomingen door S.B. in de uitvoering van de distributieovereenkomst, waarbij zij 225.150,00 EUR winstderving vorderde en 28.500,00 EUR, minstens 4.750,00 EUR wegens het niet ter beschikking stellen van beloofde tickets, voor het eerst in een conclusie, neergelegd op 27 juni 2013. Het betrof geen

vordering waarvoor een uitsluitende bevoegdheid gold op grond van artikel 22 EEX-Verordening.

S.B. verklaarde in een conclusie, neergelegd op de openbare terechtzitting van 28 juni 2013, de tegenvordering in haar integraliteit te betwisten, zowel wat de beweerde tekortkoming in de uitvoering van de distributieovereenkomst betrof als de gevorderde schadevergoeding. Zij vorderde dat de rechtbank de zaak naar de rol zou verzenden voor de verdere instaat stelling. Zij betwistte de internationale rechtsmacht van de eerste rechter niet. Zij voerde, weliswaar in zeer beknopte termen, een verweer ten gronde door een beweerde tekortkoming en de gevorderde schadevergoeding te betwisten. Indien zij van oordeel was dat de geadieerde rechter zonder rechtsmacht was, dan hoefde zij geen verzending naar de bijzondere rol te vorderen, doch kon zij ermee volstaan te argumenteren dat de eerste rechter geen kennis kon nemen van de tegenvordering.

7.3. De rechtbank van koophandel te Gent in eerste aanleg en dit hof in hoger beroep, beschikken aldus over de internationale rechtsmacht om kennis te nemen van het geschil.

8. D. BVBA houdt voor dat tussen partijen een exclusieve distributieovereenkomst heeft bestaan voor de Benelux, die onderworpen is aan het Belgische recht. Zij stelt dat S.B. haar verbintenissen uit deze overeenkomst niet heeft nageleefd en ze op onrechtmatige wijze heeft beëindigd. S.B. betwist dit.

8.1. Naar Belgisch recht wordt de eenzijdige beëindiging van een voor onbepaalde tijd verleende concessie van alleenverkoop geregeld door de wet van 27 juli 1961 (hierna "*de alleenverkoopwet*" genoemd (thans Boek X, titel 3 van het wetboek. van economisch recht (WER), ingevoegd bij artikel 3 van de wet van 2 april 2014, in werking getreden op 31 mei 2014.).

Overeenkomstig art. 1 § 2 van de alleenverkoopwet (thans artikel 1.11.3° WER) is een verkoopconcessie in de zin van de wet iedere overeenkomst krachtens welke een concessiegever aan een of meer concessiehouders het recht voorbehoudt in eigen naam en voor eigen rekening producten te verkopen, die hijzelf vervaardigt of verdeelt.

De verkoopconcessie is *een wederkerige overeenkomst*, waaruit voor beide partijen rechten en verplichtingen voortvloeien. Het *loutere feit* dat een partij in eigen naam en voor eigen rekening op regelmatige basis de producten van een fabrikant op een bepaalde markt verkoopt - zelfs met uitsluiting van anderen -, volstaat niet opdat er een verkoopconcessie zou zijn. Zij bestaat enkel wanneer de concessiegever aan de concessiehouder *het recht* verleent om de producten van de concessiegever binnen een bepaald gebied te promoten en te verkopen. Dit recht moet uitgeoefend worden in het raam van een min of meer duurzame en gestructureerde samenwerking die erop gericht is de verkoop van de

producten van de concessiegever te promoten in hun wederzijds belang. De concessiehouder wordt aldus ingeschakeld in het distributiesysteem van de concessiegever.

Bij gebrek aan schriftelijk bewijs kan een verkoopconcessie bewezen worden met alle middelen van recht. Zij kan blijken uit het bestaan van gewichtige, bepaalde en overeenstemmende vermoedens, zoals bijvoorbeeld de geregelde contacten tussen de partijen om de promotie en verdeling van de producten te verbeteren, de organisatie van bezoeken aan cliënteel in het bijzijn van een vertegenwoordiger van de concessiegever, de deelname door de concessiegever in de kosten van de reclamecampagnes die door de concessiehouder op geregelde tijdstippen werden georganiseerd, de systematische mededeling door de concessiegever dat zijn producten door de concessiehouder worden verdeeld, de betaling door de concessiegever van een commissie aan de concessiehouder voor de verkopen die hij rechtstreeks in het concessiegebied van de concessiehouder realiseert, de doorverwijzing naar de concessiehouder van klanten, gevestigd in het contractgebied, de verplichting om bepaalde minima in de afname en de verkoop van de producten te respecteren of zich, wat de organisatie van zijn activiteit betreft, te houden aan de richtlijnen van de concessiegever. Een verkoopconcessie is dus een raamovereenkomst, omdat zij het kader creëert waarbinnen de producten van de concessiegever kunnen worden aangekocht en verkocht.

Sommige verkoopconcessies zijn aan de alleenverkoopwet onderworpen. Het betreft: 1° de concessies van alleenverkoop; 2° de verkoopconcessies krachtens welke de concessiehouder nagenoeg alle producten waarop de overeenkomst slaat in het concessiegebied verkoopt; 3° de verkoopconcessies waarbij de concessiegever de concessiehouder belangrijke verplichtingen oplegt, die op strikte en bijzondere wijze aan de verkoopconcessie gekoppeld zijn en waarvan de last zo zwaar is dat de concessiehouder groot nadeel zou lijden in geval van beëindiging van de concessie (artikel 1 § 1 van de alleenverkoopwet, thans artikel X.35 WER).

Een aan de wet onderworpen verkoopconcessie kan, behalve bij grove tekortkoming van een van de partijen aan haar verplichtingen, niet worden beëindigd dan met een redelijke opzeggingstermijn of een billijke vergoeding die door de partijen wordt bepaald bij de opzegging van het contract (artikel 2 van de alleenverkoopwet, thans artikel X.36 WER). In geval de verkoopconcessie wordt beëindigd op andere gronden dan een grove tekortkoming van de concessiehouder, of ingeval deze laatste het contract beëindigt wegens grove tekortkoming van de concessiegever, kan de concessiehouder aanspraak maken op een billijke bijkomende vergoeding. Deze vergoeding wordt, al naar het geval, geraamd in functie van de volgende elementen: 1° de bekende meerwaarde inzake cliënteel die door de concessiehouder is aangebracht en die aan de concessiegever verblijft na de beëindiging van het contract; 2° de kosten die de concessiehouder gedaan heeft met het oog op de exploitatie van de verkoopconcessie en die aan de concessiegever voordelen mochten opleveren na het einde van het contract; 3° het rouwgeld dat de concessiehouder

verschuldigd is aan het personeel dat hij verplicht is te ontslaan ten gevolge van de beëindiging van de verkoopconcessie (artikel X.37 WER).

De benadeelde concessiehouder kan, bij de beëindiging van een verkoopconcessie met uitwerking over het gehele Belgische grondgebied of een deel ervan, in elk geval de concessiegever in België dagvaarden, hetzij voor de rechter van zijn eigen woonplaats, hetzij voor de rechter van de woonplaats of de zetel van de concessiegever. Ingeval het geschil voor een Belgische rechtbank wordt gebracht, zal deze uitsluitend de Belgische wet toepassen (artikel 4 van de alleenverkoopwet, thans artikel X.39 WER).

8.2. Het hof stelt vast dat D. BVBA zeer uitvoerig argumenteert over de aard van de overeenkomst, doch geen vergoedingen vordert op grond van de alleenverkoopwet, maar (enkel) provisionele schadevergoeding wegens schending van haar exclusiviteit, wegens verkoopweigering en wegens voortijdige beëindiging van de distributieovereenkomst.

9. S.B. legt een ontwerp van distributieovereenkomst ("*contrat de distribution*") voor tussen haar en D. BVBA. Dit uitvoerig contract (19 bladzijden) strekte ertoe de voorwaarden te bepalen, waaronder D. BVBA, in toepassing van artikel 447-1 van het Franse wetboek van koophandel, de producten van "X." zou verdelen. In deze overeenkomst werd bedongen dat D. BVBA zou aangesteld worden als exclusieve distributeur in de Benelux voor een periode van een jaar van 1 december 2011 tot 30 november 2012 met mogelijkheid van een stilzwijgende verlenging voor een jaar. Er werd een minimumomzet van 2.000.000,00 EUR bedongen voor het seizoen 2012-2013. Verder bevatte de overeenkomst zeer gedetailleerde regels inzake de wijze van bestellen en leveren, aangaande de commercialisering en publiciteit, de rechten op de intellectuele eigendom en de vertrouwelijkheid en in verband met diverse andere verplichtingen van de verdeler. Deze overeenkomst is niet ondertekend en het blijkt niet dat daarover een akkoord tot stand gekomen is.

10. De omstandigheid dat er geen overeenkomst tot stand kwam over een alleenverkoop van de producten van X. volgens de voorwaarden vermeld in het ontwerp van contract dat S.B. aan D. BVBA voorlegde, belet niet dat D. BVBA als verdeler van S.B. is opgetreden. Dit blijkt uit de gegevens van het dossier.

10.1. D. BVBA legt twee afgedrukte pagina's van de website www.X.com voor, waarin melding gemaakt wordt van de plaatsen waar men de X. producten kan kopen. Daarbij is, naast onder meer S.B., ook D. BVBA vermeld.

10.2. Uit de voorliggende e-mailcorrespondentie blijkt dat S.B. op 28 februari 2011 een klantencontact doorgaf aan D. BVBA. Aan deze klant vermeldde zij dat zij een distributeur had voor de Benelux. Vragen van andere klanten om X-producten aan te kopen

kwamen op 19 april 2011, 15 en 24 mei 2011, 16 november 2011, 6 en 13 februari 2012 eveneens via S.B. bij D. BVBA terecht.

10.3. Wanneer iemand liet weten geïnteresseerd te zijn om X. te vertegenwoordigen in Nederland, vroeg S.B. op 29 december 2010 aan D. BVBA of deze sollicitatie haar interesseerde. Hetzelfde gebeurde met betrekking tot een andere potentiële vertegenwoordiger op 10 maart 2011.

10.4. Daaruit blijkt dat er, ondanks het ontbreken van een akkoord over een exclusieve distributieovereenkomst, meer was dan alleen maar een opvolging van koopverkoopovereenkomst, doch dat S.B. D. BVBA beschouwde als deel uitmakend van haar verkoopsysteem in de Benelux.

10.5. Uit de feitelijke gegevens kan zelfs besloten worden dat S.B. D. BVBA beschouwde als een geprivilegieerde partner bij de commercialisering van de X. producten in België en in heel de Benelux. D. BVBA toont evenwel niet aan dat S.B. haar *het recht verleend heeft* om met uitsluiting van derden en van S.B. zelf de producten op de Belgische markt te commercialiseren. Zij heeft zich daar in de loop van de overeenkomst herhaaldelijk op beroepen, doch S.B. heeft dit steeds tegengesproken.

In antwoord op een e-mailbericht van 9 oktober 2012, waarin D. BVBA haar verweet dat zij de exclusieve distributieovereenkomst niet naleefde, ontkende S.B. formeel het bestaan van een exclusieve distributieovereenkomst, aangezien D. BVBA geweigerd had een dergelijke overeenkomst te ondertekenen. In haar brief van 19 maart 2013 herhaalde S.B. dat geen exclusief distributiecontract tot stand gekomen was met D. BVBA onder verwijzing naar hetzelfde ontwerp van overeenkomst. S.B. herhaalde nogmaals dit standpunt in haar brief van 23 april 2013.

Het hof stelt vast dat D. BVBA niet alleen faalt in haar bewijslast omtrent het bestaan van de voorgehouden exclusiviteit, doch dat zij bovendien, telkens wanneer S.B. ondubbelzinnig te kennen gaf dat er geen exclusiviteit was en dat zij derhalve ook niet gehouden was om een alleenverkooprecht te respecteren, naliet de daaruit voor de hand liggende conclusie te trekken. Zij stelde geen contractbreuk vast en vorderde geen schadevergoeding, maar bleef verder als verdeler optreden. Dit wijst erop dat zij besepte dat zij geen exclusief recht had bekomen.

11. Het ontbreken van een schriftelijke overeenkomst of duidelijk bewezen afspraken over de voorwaarden, waaronder D. BVBA de X. producten kon verkopen, had tot gevolg dat daarover diverse correspondentie werd gevoerd tijdens de duur van de overeenkomst.

11.1. S.B. deelde op 7 februari 2012 de bestelbon voor België mee. Dit is een zeer gedetailleerd formulier, dat alle verschillende producten vermeldt (shirts, polo's, trainings, regenjassen, sweaters, voor spelers, doelmannen, voor de *Rode Duivels* of andere, telkens in verschillende maten voor *mannen, juniors* en kinderen).

11.2. Op 20 april 2011 deelde S.B. aan D. BVBA de voorwaarden mee waaronder truien, die een replica waren van deze gedragen door de Rode Duivels en sjaals met de vermelding "*België*" konden aangekocht worden met het oog op de wedstrijd van de Rode Duivels tegen Turkije.

11.3. In een e-mailbericht van 31 januari 2012 aan D. BVBA wees S.B. op een aantal na te leven afspraken. Zij verzocht D. BVBA het nodige te doen opdat de domeinnaam www.X.sport.be zou ingeschreven zijn als eigendom van S.B.. Het bestuur en de administratie van de site bleven tijdens de gehele duur van het partnerschap ("*partenariat*") tussen partijen wel ten laste van D. BVBA. Bovendien benadrukte S.B. dat alle grafische elementen die D. BVBA gebruikte aan haar goedkeuring dienden onderworpen te zijn vooraleer zij verschenen of gefabriceerd werden. Zij liet voorts weten dat zij twee stalen van elk product zou bezorgen, die dan wel moesten uitgesteld worden in het verkooppunt van D. BVBA en waarvoor zij een bestelbon diende te ontvangen. Voorts deelde zij mee dat de betalingstermijn 60 dagen einde maand was voor bestellingen van producten, afkomstig van Azië en 30 dagen einde maand voor deze van Europa en Noord-Afrika.

11.4. Op 27 maart 2012 vroeg S.B. aan Dinasport om een lijst mee te delen van de verkopen van X. producten. Zij stelde dat zij de verkopen wilde controleren die waren gebeurd en dat zij de klanten wilde kennen met wie Dinasport had gewerkt. In een e-mailbericht van 31 mei 2012 drong S.B. aan op een spoedige mededeling van deze lijst. Zij stelde dat dit haar gevraagd was door Pilatus Sport Management (hierna "*PSM*" genoemd), die de merkhouders van X. was.

11.5. In een e-mailbericht d.d. 26 juni 2012 aan D. BVBA, stelde S.B. vast dat D. BVBA nog steeds niet de klantenlijsten had meegedeeld. Zij verklaarde er zich bewust van te zijn dat D. BVBA, bij gebrek aan bijzondere overeenkomst, deze informatie kon weigeren. Vervolgens herhaalde S.B. dat de betalingstermijn 60 dagen was en merkte zij op dat op de site www.X.sport.be schendingen vastgesteld waren van hetgeen was gesteld in het bericht van 31 januari 2012. Voorts betoogde S.B. dat op korte termijn een lastenboek diende opgesteld te worden opdat D. BVBA als agent-groothandelaar ("*agent grossiste*") van S.B. zou kunnen optreden in België. Zij herhaalde nog eens dat elk gebruik van het merk of het logo van X. voorafgaandelijk en formeel door haar diende goedgekeurd te worden.

12. Vanaf september 2012 raakte de relatie tussen de partijen vertroebeld.

12.1. In een e-mailbericht van 3 september 2012 verklaarde D. BVBA vernomen te hebben dat zij de toestemming van S.B. nodig had om deel te nemen aan de verplaatsingen van de *Rode Duivels*. Zij vroeg hoe zij zich moest organiseren voor de komende wedstrijden. S.B. antwoordde dat X. haar marketing en representatie zelf in handen wilde nemen en dit niet meer wilde laten afhangen van haar agenten of distributeurs. Zij voegde eraan toe dat D. BVBA wel nog over 150 tickets kon beschikken, in zover zij een lijst van de begunstigden ervan meedeelde. Zij herhaalde dit in een bericht van 10 september 2012. D. BVBA reageerde dat zij verwonderd was over deze vraag en deelde mee dat zij de grootste winkel van voetballen in België had uitgenodigd voor de wedstrijd.

12.2. In een e-mailbericht van 9 oktober 2012 stelde D. BVBA dat S.B. de *exclusieve* distributieovereenkomst niet naleefde. Zij verweet haar onder meer rechtstreeks klanten in België te contacteren, alleen haar eigen gegevens te vermelden op publiciteit in België, geen inspanningen te doen om vervroegd te leveren om de grote vraag van D. BVBA te kunnen voldoen, goederen van mindere kwaliteit te leveren en een sterk verminderd engagement tegenover de *Rode Duivels* te tonen.

12.2.1. Aangezien geen recht op exclusieve verdeling van de producten van X. bedongen was, kon D. BVBA S.B. niet verwijten dat zij deze exclusiviteit geschonden had, noch kan zij daarvoor thans schadevergoeding vorderen.

12.2.2. Waar D. BVBA stelt dat S.B. klanten zou afgeworven hebben, stelt het hof vast dat in dit verband slechts één relevant stuk voorligt, namelijk een e-mailbericht van 25 september 2012, waarin S.B. aan J. V. D. van Decathlon vroeg of een rechtstreeks contact met haar mogelijk was. Nadat D. BVBA dit had aangeklaagd in haar e-mailbericht van 9 oktober 2012 aan S.B., blijkt niet dat daar nog verder gevolg werd aan verleend, terwijl D. BVBA evenmin aantoont dat S.B. andere klanten rechtstreeks beleverde.

De overige bewezen contacten van S.B. met personen of bedrijven die gebeurlijk klant waren van D. BVBA, dateren van 5 september 2013 (met *Fulltime Sport*) en 21 oktober 2013 (met partners van de *Rode Duivels*), uit een periode dat het geding omtrent de onbetaalde factuur reeds hangende was voor de rechtbank en nadat D. BVBA op 23 augustus 2013 verklaard had dat het contract beëindigd was.

12.2.3. Wat de beweerdde kwaliteitsproblemen betreft, legt D. BVBA een stuk, genummerd 28, voor met foto's in verband met vermeende tekorten aan X. *producten* (ontbrekende logo's, identieke producten met verschillende lengte, kleurverschillen, enz.). Daaruit kan niet afgeleid worden wanneer en door wie het werd opgesteld. Daarnaast blijkt uit persartikels dat de Nederlandse voetbalclub FC Twente, die met X. als kledingsponsor werkte, de samenwerking na een jaar stopzette. Uit deze stukken blijkt niet dat er problemen waren

met de kwaliteit van producten die S.B. leverde aan D. BVBA en dat als ze er waren, ze niet correct werden opgelost.

12.2.4. Met betrekking tot de overige klachten die D. BVBA formuleerde in het schrijven van 9 oktober 2012, legt zij geen bewijsstukken voor. Minstens toont zij niet aan dat de ingeroepen onvolkomenheden aan S.B. te wijten zijn als licentiehouder van het merk X..

13. Vanaf december 2012 stapelden de betwistingen zich op. Zij kunnen opgesplitst worden in vijf discussiepunten: de betaling van geleverde goederen, de beweerde weigering om te verkopen of te leveren, het al dan niet beschikbaar zijn van tickets voor de voetbalwedstrijden, het opvragen van klantengegevens en het vermeend gebruik van het merk X. zonder toestemming. Er ontwikkelde zich daaromtrent een zeer uitvoerige correspondentie tussen partijen, die ook voortgezet werd tijdens het geding voor de eerste rechter.

13.1. Het probleem van de betaling van de facturen van S.B. stelde zich reeds geruime tijd. Reeds in haar e-mailbericht van 31 januari 2012 drong S.B. aan op spoedige betaling van openstaande sommen. Ook in het bericht van 26 juni 2012 was sprake van openstaande facturen.

Het staat niet ter betwisting dat D. BVBA in gebreke gebleven is om de factuur d.d. 13 december 2012 voor de levering van goederen te betalen. S.B. was genoodzaakt om daarvoor tot dagvaarding over te gaan en ook in het kader van dit geding - tot in hoger beroep - bleef D. BVBA een belangrijk deel van deze schuld betwisten. Uit de bespreking in verband met de hoofdvordering is gebleken dat dit ten onrechte gebeurde.

Ongeacht de betwisting die gerezen was over de vervaldatum van deze factuur - partijen betwisten alleszins niet dat ze uiterlijk op 28 februari 2013 diende vereffend te zijn - bleef D. BVBA in gebreke ze te voldoen. Zij kon zich daarvoor niet beroepen op haar bewering dat 5.160 stuks waren aangerekend, terwijl er maar 5.154 waren geleverd. Hoger is (onder 11.2.3.1.) gebleken dat er maar 5 stuks ontbraken en geen 6. Bovendien had S.B. reeds op 10 januari 2013 een creditnota opgesteld voor die 5 ontbrekende truitjes.

De onterechte en blijvende weigering van D. BVBA om de resterende som van 128.441,00 EUR te betalen, was een dermate ernstige wanprestatie, dat S.B. gerechtigd was de samenwerking te beëindigen ten laste van D. BVBA.

13.2. D. BVBA verweet S.B. verder dat zij goederen weigerde te verkopen of te leveren aan haar. Uit de voorliggende stukken blijkt evenwel dat er op geen enkel ogenblik sprake geweest is van een ongemotiveerde of onvoorwaardelijke verkoopweigering. Alleen stelde S.B. de aanvaarding van bestellingen afhankelijk van het gebruik door D. BVBA van de

door haar overgemaakte bestelbonnen en de validering en ondertekende terugzending ervan. Bovendien weigerde zij nieuwe bestellingen te aanvaarden, die niet op voorhand of bij de levering betaald werden, zolang de aanzienlijke factuur van 13 december 2012, die het voorwerp uitmaakt van de hoofdvordering, niet betaald was. Gelet op het bedrag van deze factuur en het onterecht verweer dat D. BVBA daaromtrent voerde, had S.B. het recht om haar verbintenissen op te schorten en, in afwachting van de aanzuivering van deze aanzienlijke schuld, geen nieuwe bestellingen meer te aanvaarden, of te eisen dat ze op voorhand of uiterlijk op het ogenblik van de levering betaald werden.

13.3. D. BVBA verweet S.B. dat zij aan haar verbintenissen tekort schoot door vanaf een bepaald ogenblik niet langer tickets voor de voetbalwedstrijden ter beschikking te stellen.

Uit het loutere feit dat S.B. tijdens de overeenkomst bij herhaling een aantal toegangskaarten voor wedstrijden van de *Rode Duivels* aan D. BVBA ter beschikking stelde, kan niet afgeleid worden dat dit een verbintenis was in hoofde van S.B. en een recht in hoofde van D. BVBA. Er liggen geen bewijskrachtige gegevens voor die het bestaan van een dergelijke verbintenis aantonen. Door op de vraag d.d. 23 januari 2013 van D. BVBA over hoeveel tickets zij kon beschikken voor de wedstrijd België-Slovakije te antwoorden dat er geen beschikbaar waren, schond S.B. geen contractuele verbintenis.

S.B. stelde voorwaarden voor het afleveren van tickets voor de wedstrijd België-Frankrijk van 14 augustus 2013. D. BVBA diende het voor de rechtbank hangende geschil over de factuur van 13 december 2012 te regelen, zij wilde weten waarvoor de tickets werden gebruikt en D. BVBA moest ophouden het merk X. zonder toestemming te gebruiken op haar website Dinasport.com. In de mate dat S.B. geen verplichting had om toegangskaarten af te leveren, had zij recht aan de afgifte ervan deze voorwaarden te koppelen, die overigens ook redelijk waren. De omstandigheid dat S.B. eerder tickets ter beschikking had gesteld zonder daaraan voorwaarden te koppelen, doet daaraan geen afbreuk.

13.4. S.B. vroeg aan D. BVBA mee te delen aan wie zij de geleverde goederen verkocht. Bij gebreke aan overeenkomst daaromtrent was D. BVBA daartoe niet verplicht. S.B. beseftte dit trouwens en bevestigde dit geen aan D. BVBA.

S.B. heeft het feit dat D. BVBA aan deze vraag geen gevolg gaf, niet ingeroepen om haar verbintenissen uit de overeenkomst met D. BVBA op te schorten, noch om een einde te maken aan de samenwerking tussen partijen. Niets belette haar om het meedelen van tickets voor voetbalwedstrijden of de deelname aan een promotie naar aanleiding van een voetbalwedstrijd afhankelijk te maken van de mededeling van klantenlijsten of begunstigden van deze promoties.

13.5. Ten slotte was er betwisting over het gebruik van het merk X. door D. BVBA. Als licentiehouder diende S.B. erop toe te zien dat dit merk enkel gebruikt werd voor de producten en in het kader van de promotie ervan en was zij gerechtigd D. BVBA tot de orde te roepen, wanneer zij zich daar niet aan hield.

14. Uit de voorgaande overwegingen en uit de voorliggende stukken, waaronder de zeer uitvoerige correspondentie tussen de partijen, besluit het hof dat D. BVBA niet aantoonde dat S.B. haar verbintenissen uit de overeenkomst tussen partijen zou geschonden hebben, laat staan dat zij misbruik zou gemaakt hebben van een machtspositie. D. BVBA kan dan ook geen recht op schadevergoeding laten gelden.

14.1. Na een vergadering op 11 februari 2013 heeft S.B. in een brief van 12 februari 2013 enerzijds een oplossing voorgesteld voor bepaalde problemen uit het verleden en anderzijds voorwaarden geschetst voor een toekomstige samenwerking. Op 26 februari 2013 liet S.B. aan D. BVBA weten dat zij haar 50 plaatsen aanbood met cocktail voor de wedstrijd België-Macedonië.

14.2. De reactie van D. BVBA in haar schrijven van 11 maart 2013 was zeer negatief. Zij volhardde in haar stelling dat zij exclusief distributeur voor de Benelux was. Zij verweet S.B. met aanzienlijke vertraging te leveren, niet de juiste hoeveelheid en kwaliteit en niet op georganiseerde wijze. Bovendien stelde D. BVBA dat zij niet de nodige marketingondersteuning kreeg, noch de juiste informatie over de producten. Zij stelde dat S.B. eenzijdig de aankooprijzen verhoogde en de kortingen verminderde, een levering die eind januari diende verricht te zijn nog altijd niet had uitgevoerd, weigerde nieuwe bestellingen te aanvaarden, achter haar rug klanten contacteerde, de namen van klanten niet doorgaf en haar eenzijdig verbod aan bepaalde klanten te leveren. Wat haar verbintenis tot betalen van de factuur betrof, die het voorwerp van de hoofdvordering was, verklaarde D. BVBA nog altijd te wachten op de afgifte van de juiste documenten.

14.3. In een uitvoerig schrijven van 19 maart 2013 weerlegde S.B. de beweerde tekortkomingen aan haar verbintenissen en wees zij erop dat het D. BVBA was die in gebreke was en die nog steeds de verschuldigde som van 128.441,00 EUR niet betaald had.

14.4. In een brief d.d. 3 april 2013 sommeerde S.B. D. BVBA om onmiddellijk elke marketingactie stop te zetten, waarbij tickets voor de voetbalwedstrijd België - Schotland waren aangewend voor een promotieactie voor andere producten dan deze van X..

14.5. Op 15 april 2013 volgde een nieuwe ingebrekestelling van D. BVBA aan S.B.. Zij stelde vast dat nog steeds niet verholpen was aan de tekortkomingen die eerder waren aangehaald. Zij betreurde dat S.B. inmiddels gedagvaard had in betaling van de factuur van 13 december 2012, terwijl zij zelf niet-betaalde facturen had sedert augustus 2012, creditnota's niet waren terugbetaald en zij naliet de correcte factuur mee te delen.

14.6. S.B. antwoordde met een zeer uitvoerig schrijven van 23 april 2013, waarin zij volhardde in haar standpunt. Zij formuleerde opnieuw voorstellen voor een samenwerking in de toekomst, die wel een regeling veronderstelden van het hangende geschil over de factuur van 13 december 2012.

14.7. Op 28 juni 2013 maakte S.B. de catalogus voor het seizoen 2013-2014 over aan D. BVBA. Zij deelde de algemene voorwaarden mee, met verzoek om een exemplaar ondertekend terug te sturen. Zij vermeldde bovendien de voorwaarden voor de toekenning van tickets voor de wedstrijden.

14.8. In een e-mailbericht van 8 juli 2013 richtte D. BVBA zich rechtstreeks tot de merkhouders PSM. Volgens haar waren er geen catalogen, geen collecties, geen voorkeurtarieven, geen tickets, geen marketingstrategie, geen communicatie, geen bevestiging van bestellingen, geen leveringen. Zij stelde vast dat, na de voetbalploeg Paris Saint-Germain en de Franse nationale ploeg nu ook de Belgische voetbalbond een contract zou ondertekenen met Nike en vroeg zich af of X. echt geen ambitie had.

14.9. PSM wees deze beschuldigingen van de hand in een e-mailbericht van 9 juli 2013. Zij merkte op dat het D. BVBA was die in gebreke bleef gevolg te geven aan de diverse aanmaningen die haar gezonden werden. Met een aangetekende brief d.d. 16 juli 2013 van haar raadsman, stelde PSM D. BVBA in gebreke om onmiddellijk te stoppen met het gebruik van het merk X. of met haar logo voor andere doeleinden dan met betrekking tot de X. producten zelf, zonder voorafgaand en schriftelijk akkoord. Verder eiste zij het verwijderen van elk bericht of elke mededeling in verband met dit merk, die niet door haar waren goedgekeurd. Bovendien sommeerde zij D. BVBA om de vermelding "*© 2012 X. BENELUX*" op haar website te verwijderen. Zij vroeg bevestiging van D. BVBA dat zij geen merk met deze termen had ingediend en dat zij daarvan - of van een overeenstemmend merk - geen gebruik zou maken voor identieke of vergelijkbare diensten als deze van PSM en dat zij in de toekomst het gebruik van dit merk steeds aan haar voorafgaande goedkeuring zou voorleggen.

14.10. In een brief d.d. 30 juli 2013 verweet S.B. D. BVBA dat zij door rechtstreekse contacten met PSM haar rol als exclusieve licentiehouder poogde te omzeilen. Zij drong er bij D. BVBA op aan dat zij ermee zou stoppen om door haar gedragingen haar rechten te schaden. Zij stelde dat zij, mede gelet op de klachten die zij in eerdere briefwisseling had geformuleerd, geen andere mogelijkheid had dan een einde te stellen aan de commerciële samenwerking. Zij voegde eraan toe dat zij, zodra D. BVBA zou bevestigen dat zij tot betere inzichten was gekomen, de zakelijke relatie kon hernomen worden volgens de algemene voorwaarden, die zij had meegedeeld en waarvan zij een ondertekend exemplaar terug verwachtte.

14.11. In haar reactie op 23 augustus 2013 stelde D. BVBA dat zij als erkend distributeur het recht had om over deze distributie gesprekken te voeren met PSM als houder van het merk. Zij ontkende daarbij de rechten van SB2M als licentiehouder van het merk miskend te hebben. Zij stelde dat de slechte organisatie van S.B. haar schade toebracht. Zij oordeelde dat S.B. de expertise, de naam en het professionele imago van D. BVBA had misbruikt. Zij stelde vast dat S.B. het contract had verbroken. Zij maakte aanspraak op de schade die zij daardoor geleden had en die volgens haar bestond in het verlies van inkomsten uit de verkoop van goederen, die het voorwerp waren van bestellingen van 21 december 2012 en 7 januari 2013, en uit de geplande verkopen voor 2013-2014. Zij raamde dit verlies op 919.442,00 EUR. Zij stelde dat S.B. bovendien haar stock, ter waarde van 64.513,00 EUR, diende over te nemen.

14.12. Bij brief van 2 september 2013, die mee ondertekend was voor PSM, betwistte S.B. de inhoud van het schrijven d.d. 23 augustus 2013 en de aanspraken van D. BVBA. Zij benadrukte dat niet zij, maar D. BVBA in gebreke was om haar verbintenissen na te leven en betwistte dat D. BVBA schade had geleden, waarvoor S.B. verantwoordelijk zou kunnen zijn. Zij herhaalde haar aanbod om verder te werken overeenkomstig haar algemene voorwaarden.

14.13. D. BVBA reageerde op het schrijven d.d. 2 september 2013 met een aangetekende brief van 9 oktober 2013. Zij stelde vast dat, waar S.B. in haar brief van 30 juli 2013 te kennen had gegeven dat zij de samenwerking beëindigde, zij deze beslissing had herroepen en de samenwerking wenste verder te zetten. Zij wees erop dat dit enkel kon gebeuren overeenkomstig de voorwaarden waaromtrent een akkoord tot stand gekomen was. Zij stelde vast dat S.B. eenzijdig andere voorwaarden oplegde, die veel minder gunstig waren voor D. BVBA en dat zij anderzijds de klanten rechtstreeks contacteerde. Zij achtte dit onaanvaardbaar en stelde haar in gebreke om te stoppen met elke houding die schadelijk was voor haar belangen.

14.14. Met een brief d.d. 19 november 2013 van haar raadslieden stelde D. BVBA S.B. in gebreke om de bijgevoegde bestelling te aanvaarden onder de voorwaarden die oorspronkelijk golden en om latere bestellingen onder dezelfde voorwaarden te erkennen. Bovendien sommeerde zij S.B. om haar rechten als exclusief distributeur te respecteren en om te stoppen met het actief benaderen van haar klanten.

14.15. In haar reactie van 21 november 2013 verwees S.B. naar haar vorige briefwisseling. Zij stelde vast dat de bestelling, waarover D. BVBA het had, niet was opgesteld op een document, uitgegeven door S.B., en herhaalde dat nieuwe bestellingen slechts konden aanvaard worden mits naleving van haar (nieuwe) algemene voorwaarden.

14.16. D. BVBA antwoordde daarop pas bij brief d.d. 17 maart 2014. Zij stelde dat uit een door haar opgestelde afrekening bleek dat S.B. haar nog 10.389,85 EUR verschuldigd was, zodat S.B. niet kon weigeren om goederen te leveren wegens een betalingsachterstand

van D. BVBA. Zij achtte het opleggen door S.B. van nieuwe algemene voorwaarden een onaanvaardbare eenzijdige wijziging van de overeenkomst. Zij was van oordeel dat de houding van S.B. een misbruik uitmaakte van haar dominante marktpositie als exclusieve licentiehouder van het merk X.. Zij maakte voorbehoud om schadevergoeding te eisen, doch besloot dat zij ervan overtuigd bleef dat een minnelijke regeling in het belang was van beide partijen. In april 2014 was er correspondentie tussen de raadslieden van partijen met het oog op een minnelijke regeling, die evenwel niet tot stand kwam.

14.17. De briefwisseling, waarnaar hiervoor verwezen wordt en die dateert van na de factuur van 13 december 2012, toont aan dat S.B., ondanks het in gebreke blijven van D. BVBA om deze factuur te betalen, niet onmiddellijk een einde gesteld heeft aan de samenwerking, maar integendeel diverse pogingen ondernomen heeft om ze weer vlot te trekken. Daarbij werd zij evenwel geconfronteerd met een houding van D. BVBA die een verdere samenwerking uiteindelijk onmogelijk maakte. Zij bleef niet alleen ten onrechte haar schuld op basis van de factuur van 13 december 2002 betwisten, zij volhardde bovendien in haar stelling omtrent de beweerde exclusiviteit en bleef voor de toekomst betalings-, leverings- en andere voorwaarden eisen, waaromtrent zij niet aantoont dat S.B. zich ertoe verbonden had om ze blijvend en ongewijzigd toe te passen, ongeacht of de vervallen facturen betaald werden.

15. Louter volledigheidshalve wijst het hof er nog op dat het nochtans zeer uitvoerige dossier dat D. BVBA voorlegt, weinig elementen bevat waaruit haar beweerde schade blijkt.

15.1. Er is correspondentie met United Brands, die eind februari 2013 een bestelling plaatste en aan wie D. BVBA op 4 maart 2013 liet weten dat zij slechts een deel van de bestelling kon leveren en dat zij, wegens de lage winstmarges, geen korting kon toestaan. Bovendien meldde D. BVBA aan United Brands dat, rekening houdend met de *moeilijke betalingen* in het verleden, de betalingscondities gewijzigd werden, in die zin dat United Brands op voorhand of onder rembours diende te betalen. De klant antwoordde daarop dat D. BVBA het volledige order mocht annuleren.

15.2. In antwoord op een vraag van Fanstore voor levering van truitjes van de *Rode Duivels*, liet D. BVBA op 22 mei 2013 weten welke nog in stock waren en dat een nieuwe levering niet onmiddellijk verwacht werd. De klant betreurde dat geen bijbestellingen mogelijk waren.

15.3. Daarnaast ligt ook e-mailverkeer voor in verband met andere bestellingen in dezelfde periode, waaromtrent niet blijkt dat zij aanleiding gaven tot problemen. Aldus plaatste de KBVB op 24 april 2013 een bestelling. Sportcity deed hetzelfde op 22 mei 2013.

15.4. Wanneer D. BVBA een aantal bestellingen niet - of niet meer volledig - kon honoreren, dan was dit niet de fout van S.B., doch had zij dit aan zichzelf te wijten. Zij bleef namelijk in gebreke om een aanzienlijke verschuldigde som te betalen. S.B. was gerechtigd om nieuwe leveringen aan D. BVBA afhankelijk te maken van het naleven van strikte voorwaarden.

16. Uit de voorgaande overwegingen besluit het hof dat de tegenvordering van D. BVBA ongegrond is. Zij verwijt S.B. ten onrechte dat zij haar exclusiviteit zou geschonden hebben, aangezien zij niet bewijst de exclusieve verdeler te zijn geweest. De restricties waaronder S.B. nog bereid was te leveren, konden niet als een fout bestempeld worden, gelet op de openstaande schuld, die D. BVBA naliet te voldoen. De blijvende betalingsachterstand van D. BVBA had tot gevolg dat de beëindiging van de samenwerking niet als onrechtmatig kon beschouwd worden.

Aangezien D. BVBA geen fout van S.B. bewijst, kan zij geen recht op schadevergoeding laten gelden en is er evenmin een grond tot aanstelling van een gerechtsdeskundige of tot het bevelen van enige andere onderzoeksmaatregel.

17. Rekening gehouden met de gegrondheid van de vordering van S.B. en met de ongegrondheid van de tegenvordering van D. BVBA en van haar hoger beroep, zijn de kosten van beide aanleggen ten laste van Dina Sport. De partijen begroten de rechtsplegingsvergoeding respectievelijk op 12.000,00 EUR (D. BVBA) en op 7.700,00 EUR peraanleg(S.B.).

Het K.B..van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek verklaart de artikelen 557 tot 562 en artikel 618 Ger. W. van toepassing om de waarde van de vordering te bepalen die als basis voor de berekening van de rechtsplegingsvergoeding dient. De waarde van de vordering wordt bepaald door de som die in de inleidende akte of, bij wijziging in de loop van het geding, door de som die in de laatste conclusie wordt gevorderd, met uitsluiting van de gerechtelijke intresten en van alle gerechtskosten, alsook van de dwangsommen. Artikel 620 Ger. W. wordt niet in het K.B. vermeld, met als gevolg dat tegen- en tussenvorderingen niet dienen te worden samengevoegd met de hoofdeis ter bepaling van de waarde van de vordering. De hoofd- en de tegenvordering vormen in de regel geen aanleiding tot de toekenning van een afzonderlijke rechtsplegingsvergoeding (vgl. Cass. 10 januari 2011, *R.W.* 2010-2011, 1057). De partijen tonen niet aan dat er grond is om daarvan af te wijken.

Gelet op de waarde van de hoofdvordering van S.B., was het geïndexeerde basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg 5.500,00 EUR. In hoger beroep is dit 6.000,00 EUR. Er is in beide gevallen geen wettelijke grond om daarvan af te wijken.

OP DEZE GRONDEN,
HET HOF, rechtdoende op tegenspraak;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep van D. BVBA, in zover het betrekking heeft op het vonnis van 5 april 2013 van de rechtbank van koophandel te Gent, onontvankelijk en voor zover het betrekking heeft op het vonnis van 18 oktober 2013 ontvankelijk, doch ongegrond;

Gelet op artikel 1068 Ger.W. en op de vordering van S.A.S. Sports Marketing 2Business tot kapitalisatie van de intresten, die ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond is;

Bevestigt het bestreden vonnis van 18 oktober 2013 in zijn beschikkingen, met dien verstande dat de som, tot betaling waarvan D. BVBA veroordeeld wordt ten aanzien van S.A.S. Sports Marketing 2 Business, gebracht wordt op DRIEËNVEERTIGDUIZEND ACHTHONDERDZEVENTIG EURO EN ZEVEN CENT (43.870,07 EUR), vermeerderd met de moratoire intresten aan 8% per jaar vanaf 2 februari 2017 tot de datum van betaling;

Verklaart over internationale rechtsmacht te beschikken en bevoegd te zijn om zich uit te spreken over de tegenvorderingen van D. BVBA;

Verklaart deze tegenvorderingen ontvankelijk, doch ongegrond;

Veroordeelt D. BVBA tot de kosten van het geding in beide aanleggen, aan haar zijde niet te begroten, aangezien zij te haren laste zijn, en aan de zijde van S.A.S. Sports Marketing 2Business begroot op 5.500,00 EUR rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg en 6.000,00 EUR rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep;

Onverminderd de toepassing van artikel 1024 Ger.W"

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het hof van beroep te Gent, **TWAALFDE bis KAMER**, recht doende in burgerlijke zaken, van **19 april 2017**.

Aanwezig:

, raadsheer – alleenrechtsprekend
, griffier